

ste hvad det vil – i bogstaveligste forstand: koste hvad det vil. Ingen ændrede realiteter kan rokke ved det. Ingen figenblade vil man modtage til hjælp for en ny stillingtagen.

Men man har jo fået nogle problemer. Den klare forudsætning for beslutningen var jo, at Øresundsforbindelsen skulle hvile i sig selv, at anlægs- og driftsudgifter skulle brugerfinansieres, og derfor indgår der to væsentlige forudsætninger for broens økonomi. For det første de prognoser, der blev benyttet til anskueliggørelse af, hvor mange brugere der kunne være med til at finansiere projektet, og for det andet den forrentningsprocent, som måtte påregnes for den investerede kapital.

Her sidder koste hvad det vil-partierne unægtelig i en klemme. Alt tyder på, at de har snydt på begge vægtskåle, løftet lidt på den ene og haft tommelfingeren med på den anden.

Trafikprognoserne er et studie i sig selv. Der er jo det pikante problem, at tallene skal være høje, når man skal brugerfinansiere projektet, men de skal jo helst være lave, når vi taler om CO₂-udslip.

Det er altså en overordentlig vanskelig opgave at pålægge et embedsmandsudvalg, og derfor har vi jo også fået foreslået flere forskellige prognoser gennem tiden.

Mens arbejdet er foregået, er den faktiske trafikstrøm mellem Malmø og København faldet stort: 13 pct. på godsmængden og 26 pct. på passagertrafikken. Ikke desto mindre rummer den prognose, vi nu forventes at tro på, en 6-8-dobling af trafikken. Vi tror ikke på det. Vi tror heller ikke på den 4 pct.s realrente, der er forudsætningen. Det gør rigsrevisorerne heller ikke. Det gør statsrevisorerne heller ikke. Det gør befolkningen heller ikke.

Koste hvad det vil-partierne har reelt kun to muligheder, som det også er fremgået af debatten. Den ene er at følge parolen om koste hvad det vil. Men så må man anstændigvis også gøre befolkningen opmærksom på, at nu må vi til klammerne. Der har hidtil kun CD turdet melde klart ud. Nu spørger jeg igen Venstre, hvor de står. Ved åbningsdebatten var der ikke nogen tvivl om standpunktet.

Den anden mulighed er, at man må lægge an til en ny beslutning på et nyt grundlag. Så længe der ikke sker et af to, har jeg fuld forståelse for, at folk reagerer. De reagerer ved – for at sætte sagen på spidsen – at give udtryk for, at nu kan vi ikke tåle mere snyd på vægten. Og vi er i den sjældne situation, at jeg tror, folk hellere vil væ-

re med til at smide gode penge efter dårlige for at stoppe sådan et projekt.

Arne Melchior (CD):

Under forrige punkt på dagsordenen beskæftigede vi os en hel del med begrebet Herrens mark. Nu er vi så kommet ud på Herrens hav, og det får mig til at tænke på den gamle anekdote om en læge, en ingeniør og en økonom, der sad sammen og diskuterede, hvilket af deres fag der var det ældste i verden. Lægen henviste til skabelsesberetningen, hvor der jo blev skabt en hel masse levende væsener, og han hævdede, at det kunne Vorherre nok ikke have gjort uden at have en mediciner til hjælp. Men så mindede ingeniøren om, at forud for det havde der jo været kaos; jord og himmel og vand og andre ting stod i ét, og de måtte skilles ad. Til det brug, altså for at bringe orden i dette kaos, havde Vorherre selvfølgelig brug for en ingeniør, hvortil økonomien så sluttelig sagde: Jamen hvem tror I det var, der skabte kaos?

Nu har vi jo hørt en hel masse om økonomi her i dag, og et af nøgleordene har været prognoser, og hvorvidt man nu kunne tro på *de* tal eller på *de* tal.

Jeg har gjort mig den fornøjelse at slå ordet prognose op i synonymordbogen, og dér står ganske kort en henvisning til stikordet forudsigelse. Derefter slår jeg så op under forudsigelse, og dér står – foruden nogle fremmedord, som jeg ellers skulle slå op igen, hvis jeg skulle forklare dem også – at forudsigelse er synonymt med prognose, horoskop, orakel, profeti, spådom og varsel. Det er jo så sandt, som det er trykt, og det ved vi, der sidder herinde, jo udmærket.

Vi ved jo, hvad en prognose er. At det er en slags profeti, det ord kunne man elaborere længe over, en forudsigelse, en antagelse. Vi lever i et land, hvor Finansministeriet, uanset hvem der er finansminister og uanset partifarve, hvert år udsender en finansredegørelse, hvor man mindstanden har den dristighed at spå 6, 7, 8 år frem i tiden om rentesatser og inflationsrater og beskæftigelsestallet og over- og underskud på statsregnskabet osv., osv. Jeg fik engang en finansminister – jeg skal ikke nævne navne – grundigt på nakken, fordi jeg foreslog ham, at han skulle holde op med at sende den slags ud. Det er ikke det papir værd, det er trykt på, medmindre man da ved, at det er prognoser, at det mere eller mindre er gætterier.

Vi lever i et land, hvor vi laver noget, vi kal-